

Krótki przegląd Księgi Objawienia

Objawienie jest księgą proroczą używającą wielu symboli. Niektóre z nich mogą być rozumiane z powodu częstego używania ich w Starym Testamencie, a niektóre wyjaśnia nam tekst Objawienia.

Centrum wszystkich zamiarów Bożych jest Chrystus. Dlatego głównym tematem Księgi Objawienia jest Jego uwielbienie.

Rozdział 1–3

Rozdział 1 wprowadza nas w okoliczności, w których Jan miał wszystkie widzenia. Sam Jezus Chrystus przedstawia się tu Janowi, kiedy omawia stan zgromadzeń - swoich świadectw na ziemi. Następnie poleca napisanie listu do każdego z siedmiu zgromadzeń będących w rzymskiej prowincji Azji (dzisiejsza Turcja). Rozdziały 2 i 3 przedstawiają treść tych listów w poniżej przedstawionej kolejności:

Efez reprezentuje wczesny kościół aż do połowy drugiego stulecia. Chociaż Pan o tym zgromadzeniu mógł powiedzieć wiele dobrego, musiał wymienić bardzo znaczący minus – „opuściłeś swoją miłość”.

Smyrna przedstawia okres ciężkich prześladowań Kościoła, przez które musiał on przechodzić aż do połowy czwartego stulecia. W tym zgromadzeniu Pan nie gani niczego.

Pergamon reprezentuje ten okres, w którym państwo przestaje prześladować kościół, a nawet zabezpiecza jego istnienie i funkcjonowanie (chrześcijaństwo stało się religią państwową – powstaje kler). To polityczne poparcie prowadzi do stanu pomieszania w kościele dobra ze złem, co zostaje zganione przez Pana. Stan ten panuje od czwartego do szóstego stulecia.

Powyższe zgromadzenia reprezentują przeszły okres historii Kościoła.

Tiatyra przedstawia „ciemne średniowiecze“ i rozpoczyna się w siódmym stuleciu. Większa część chrześcijaństwa nazywająca siebie prawdziwym kościołem, pozostała w tym ciemnym stanie i pozostanie w nim aż do końca historii kościoła. Jednak nawet w tym mrocznym okresie przed reformacją, wierna garstka wierzących trwa przy Panu i Pan ją chwali. W szesnastym stuleciu, na skutek wielu błędów Tiatyry nastąpiła reformacja i wiele drogich prawd Słowa Bożego ujrzano światło dzienne.

Sardes przedstawia czas po reformacji, kiedy kościół utonął w martwym formalizmie (ma imię, lecz jest umarły dla Boga). Jednak niektórych Pan nazywa „godnymi“

Filadelfia reprezentuje niewielu wierzących, którzy w XVIII i XIX wieku zawrócili z powrotem do prawd Słowa Bożego. Oni uczcili imię Pana. Filadelfia jest zgromadzeniem, które Pan nie gani, lecz chwali.

Laodycea – jest zbojem, którego w przeciwieństwie do Filadelfii Pan nie chwali, lecz jedynie gani. Jest to stan, który oglądamy dzisiaj. A jednak Chrystus jeszcze stoi u drzwi i kołacze. W rzeczywistości jest to jedynie łaska.

Pouczenia, które Pismo Święte zawiera w tych listach, nie ograniczają się jedynie do podania informacji historycznych. Każdy z listów zawiera specjalne poselstwo do zgromadzeń, do których było ono skierowane, do zgromadzeń, które w międzyczasie przestały istnieć. Słowa te skierowane są także do pojedynczego wierzącego jak i do zgromadzeń wszystkich okresów chrześcijaństwa. Chciejmy wszyscy wsłuchać się w to, co Duch mówi do zgromadzeń!

Rozdziały 4-5

Na początku 4 rozdziału Jan zostaje w duchu wzięty do nieba, aby zobaczyć wydarzenia, które rozegrają się po zakończeniu historii kościoła, po jego pochwyceniu. W 4 rozdziale widzi on Boży tron i Bożą chwałę, oraz otaczających tron 24 starców, którzy reprezentują wierzących pochwyconych podczas powtórnego przyjścia (z okresu starego i nowego testamentu). Oni upadają i uwielbiają Tego, który wszystko stworzył. W 5 rozdziale widzi on w środku tronu zwycięskiego Chrystusa, jakby zabitego Baranka i jako Zbawiciela, który jest uwielbiany przez swoich świętych i przez miriady aniołów. Jan widzi również Chrystusa jako jedyne, który jest godny wziąć z ręki Boga księgę sądów i otworzyć ją.

Rozdział 6

Sądy, które dotkną ziemię po pochwyceniu prawdziwego kościoła, rozpoczynają się w 6 rozdziale. Są one przedstawione w trzech etapach: siedem pieczęci, siedem trąb i siedem czasz. W wierszu 6 Baranek otwiera pierwsze sześć pieczęci. Pierwsza wprowadza białego konia ze swoim jeźdźcem, co może oznaczać bardzo krótki okres czasu zwycięstwa i pokoju, po którym nastąpią bezpośrednio straszne wydarzenia (1 Tes. 5,3). Otwarcie drugiej pieczęci spowoduje przelew krwi; na ziemi zniknie pokój. Obecne wojny i zamieszki w wielkich miastach będą niczym w porównaniu z tym, co nastąpi na początku wielkiego ucisku. Przy trzeciej pieczęci ukazuje się czarny koń (symbol trosk i żałoby) i zwiastuje on wielką inflację i deficyt codziennych produktów żywnościowych. Nastanie wielki głód. W wyniku otwarcia czwartej pieczęci śmierć nastąpi poprzez miecz, głód i dzikie zwierzęta (por. Ez. 14,21).

Piąta pieczęć mówi o męczennikach pierwszej połowy okresu ucisku. Pieczęć szóstą opisuje straszne trzęsienie ziemi wzbudzające trwogę we wszystkich sercach. Jest rzeczą bardzo interesującą zauważyć podobieństwo pomiędzy opisem tego rozdziału i opisem z Mat. 24,6-10. Również tam czytamy o wojnach, głodach i trzęsieniach ziemi w wierszach 6 i 7 i o męczennikach w wierszu 9. Pan nazywa te wydarzenia „początkiem boleści“ (Mat. 24,8). Te wydarzenia będą miały miejsce w momencie otwarcia sześciu pieczęci

Rozdział 7-8

Zanim zostaje otwarta siódma pieczęć Jan widzi dwie ważne sceny. Są one opisane w siódmym rozdziale, ukazane jakby wtrącenie, zanim w rozdziale ósmym podjęty jest ciąg dalszy opisujący skutki poprzednich wydarzeń. W pierwszej scenie Jan widzi 144 000 ludzi z 12 plemion izraelskich z pieczęciami Bożymi na swoich czołach. Oni reprezentują wszystkich tych, którzy przeżyli wielki ucisk. Są to Boży słudzy, którzy w tym czasie zwiastowali Jego ewangelię królestwa. Następną sceną opisuje wielki tłum, którego nikt nie może zliczyć, ze wszystkich plemion i języków. Są to wierzący z narodów, przychodzący z wielkiego ucisku, obmyci krwią Baranka.

Rozdział 8 przedstawia dalszy ciąg wydarzeń, mających miejsce po otwarciu siódmej pieczęci. Następuje teraz milczenie na około pół godziny, gdyż nastąpią straszne sądy zwiastowane siedmioma trąbami. Pierwsza trąba przywoła grad i ogień pomieszane z krwią, wywołujące wielkie zniszczenia na ziemi. Druga trąba przywołała wielką płonącą górę, która została wrzucona do morza. Przy trzeciej trąbie wielka gwiazda upadła na rzeki. Kiedy zatrąbił trzeci anioł uderzone zostały słońce, księżyc i gwiazdy. Te cztery pierwsze trąby przyniosły plagi o wiele cięższego kalibru niż plagi przy otwarciu sześciu pieczęci. A jednak sądy, które miały jeszcze nadejść będą jeszcze cięższe. Pojawia się anioł, który zwiastuje mieszkańcom ziemi trzykrotne „biada“ i jest to zwiastun trzech ostatnich trąb. Najprawdopodobniej to, co się wydarzy nastąpi w drugiej połowie ucisku, nazywanej „wielkim uciskiem“.

Rozdział 9-11

Dziewiąty rozdział opisuje straszne zjawiska występujące po piątej i szóstej trąbie (tj. pierwsze i drugie biada). Po piątej trąbie z nieba na ziemię spada gwiazda. Dano jej klucze studni otchłani, z której zostały wypuszczone demoniczne moce dręczące ludzi przez pięć miesięcy. W czasie tym ludzie szukać będą śmierci, lecz ona będzie ich „omijać”. Prawdopodobnie gwiazda ta symbolizuje szatana strąconego na ziemię (Obj. 12,7-12). Trąba szóstego anioła sprowadziła niszczącą armię 200.000.000 jeźdźców, którzy łączą morderczą brutalność z zatrującym wszystko wpływem. Jednak sądy te nie doprowadzą do tego, aby pozostali przy życiu ludzie pokutowali.

Tak, jak przy szóstej i siódmej pieczęci nastąpiło wtrącenie innego tematu, tak też teraz pomiędzy szóstą i siódmą trąbą. Wtrącenie to mieści się pomiędzy rozdziałem 10,1 do 11,13. W rozdziale 10 potężny anioł (prawdopodobnie Chrystus) prawą nogę stawia na morzu a lewą na ziemi i w majestatyczny sposób zwiastuje, że w czasie siódmej trąby dokona się tajemnica Boża.

W rozdziale 11 Bóg objawia swój plan, znowu bierze w posiadanie swoją świątynię w Jerozolimie. W Jerozolimie wzbudza świadectwo używając dwóch świadków, których wyposaża w moc czynienia cudów i tłumienia wszelkiego sprzeciwu. Świadectwo to będzie męką dla niewierzących. Kiedy świadectwo zostanie złożone wtedy zwierzę opisane w 13 rozdziale zabije świadków ku radości wszystkich niewiernych. Jednak Bóg wzbudzi ich po trzech i pół dniach i Jan widzi ich wstępujących do nieba.

W rozdziale 11,14 znów podjęty zostaje dalszy ciąg przerwanych wydarzeń. Zapowiedziana zostaje siódma trąba (trzecie biada), ponieważ Bóg objawi teraz swoją wielką moc i panowanie. Widziani są wierzący w niebie uwielbiający Boga. Zwiastowany jest również sąd nad niewierzącymi. Jednak pozostają jeszcze trzy czasy gniewu Bożego, które muszą zostać wylane. Nastaną one wszystkie niespodziewanie w dniach gdy zabrzmi siódma trąba. Zanim zostaną opisane sądy związane z wylaniem czasz gniewu, w rozdziałach od 12 do 14 mamy kolejne wtrącenie.

Rozdział 12-14

Rozdział 12 i 13 opisuje trzy bezbożne osobowości, które będą odgrywały w tym okresie ważną rolę. Szatan, zwierzę i fałszywy prorok. W 12 rozdziale zauważamy nienawiść szatana względem narodu izraelskiego, (ponieważ Chrystus jako człowiek pochodził z Izraela) i jego dążenia do zniweczenia Bożych planów, które Bóg realizował w Chrystusie. Rozdział ten ukazuje nam dodatkowo, jak w środku okresu ucisku szatan zostaje zrzucony z nieba i jak prześladowuje on wierzących Żydów.

Rozdział 13 mówi o zwierzęciu, głowie odrodzonego państwa rzymskiego, o którym ludzie powiedzą „któż jest podobny do zwierzęcia i kto może z nim walczyć? (w. 4). Będzie ono bluźnić Bogu i prześladować świętych. Po chwili Jan widzi następne zwierzę, wyglądające jak Baranek, a mówiące jak szatan. Ono posiada autorytet poprzedniego zwierzęcia i w mocy szatańskiej czyni cuda, aby skłonić ludzi do uwielbiania pierwszego zwierzęcia i szatana. Ludzie nie będą mogli kupować i sprzedawać, jeśli nie okażą swojego posłuszeństwa przyjmując jego piętno, tzn. jego imienia lub jego znamienia. Drugie zwierzę będzie później nazwane fałszywym prorokiem. Szatan, zwierzę i fałszywy prorok tworzą razem bezbożną trójcę, która w ostatnim okresie trzech i pół lat ucisku wszystko wprowadzi w chaos.

Rozdział 14 znów ukazuje nam rzeszę 144 tysięcy, znajdującą się tym razem na górze Syjon. Ukazuje nam również pierwszego anioła, który zwiastuje wieczną ewangelię oraz drugiego, który zwiastuje upadek Babilonu (fałszywej religii). Następnie pojawia się trzeci anioł, który ostrzega przed uwielbianiem zwierzęcia i posągu. Daje się także słyszeć głos z nieba mówiący „...błogosławieni są odtąd umarli, którzy w Panu umierają.“ Wreszcie możemy zauważyć sąd jaki spotka żyjących w momencie przyjścia Chrystusa!

Rozdział 15-16

Rozdział 15 podejmuje dalszy ciąg wydarzeń kiedy przedstawia nam siedmiu aniołów wylewających siedem czasz, w których dopełni się miara Bożego gniewu. Zwycięzcy stoją nad szklistym morzem i śpiewają pieśń Mojżesza i Baranka (pieśń zwycięstwa). Rozdział 16 opisuje zawartość czasz gniewu. Pierwsza wywołuje złośliwe i odrażające wrzody u tych, którzy mają znamię zwierzęcia. Choroba ta może mieć charakter fizyczny jak i dotyczyć sfery moralnej ludzi.

Druga czasza dotknie morze, trzecia rzeki. Przyjmując ten tekst dosłownie, może to wskazywać na zanieczyszczenie wód (co jest problemem już w naszych czasach); rozpatrując sprawę pod względem moralnym może się to okazać jeszcze gorszą plagą. Czwarta czasza pogrąży ludzi jeszcze bardziej (czy może to oznaczać globalne ocieplenie?), a sądy piątej czaszy dręczą tych, którzy w królestwie zwierzęcia, oddawali jemu cześć.

O szóstej czaszy czytamy, że sądy jej doprowadzą do wysuszenia Eufratu aby utorować drogę dla królów wschodu. Słyszymy także o demonicznych duchach, które wychodzą z ust szatana, zwierzęcia i fałszywego proroka aby przygotować królów ziemi i zgromadzić ich na wojnę w Armagedon. O tym wydarzeniu czytamy później w Obj. 19,19. Siódma czasza i to co ona przyniesie, a dotyczy to Babilonu, opisane jest w Obj. 17,21.

Siedem pieczęci, siedem trąb i siedem czasz gniewu przedstawiają sądy, które będą miały miejsce, zanim Chrystus powróci na ziemię. Bitwa w Armagedon ma miejsce po Jego przyjściu w rozdziale 19, chociaż jest wspomniana tutaj przy szóstej czaszy.

Rozdział 17-18

Rozdziały te znowu mają charakter wtrącenia (tak jak rozdziały 7 i 10,1 do 11,13 oraz 12 do 14). Obydwa rozdziały opisują sąd nad fałszywym kościołem, który wciąż prześladował prawdziwych wierzących. W rozdziale 17 jest on przedstawiany jako nierządnicą pijaną krwią świętych. W środku wielkiego ucisku zwierzę zwróci się przeciwko niej i zniszczy ją (wcześniej zwierzę popierało nierządnicę). Wydaje się, że ostatni wiersz rozdziału 17 wskazuje na jej powiązanie z Rzymem. W rozdziale 18 fałszywy kościół ukazany jest jako wielkie miasto, które stało się mieszkaniem demonów; idzie ono naprzeciw sądu.

Rozdział 19-22

Zniszczenie wszeteczniczy - fałszywego kościoła, prowadzi w pierwszych wierszach 19 rozdziału do wielkiej radości i wesela Baranka. Tam Jan widzi otwarte niebo, a w nim przychodzącego Chrystusa jako Króla królów i Pana panów. Na głowie jego jest wiele diademów. Anioł zwiastuje Chrystusa i Jego zwycięstwo nad armiami, które wystąpiły przeciwko niemu. Zwierzę i fałszywy

prorok zostają żywi strąceni do jeziora ognistego, ich armie pobite mieczem ust Jego, tzn Jego słowem.

W rozdziale 20 szatan zostaje związany w otchłani na tysiąc lat podczas panowania Chrystusa na ziemi. Wierzący, których widzieliśmy po pochwyceniu w rozdziale 5, ukazują nam się znowu na tronach, aby panować z Nim. Również wierzący, którzy podczas ucisku będą musieli położyć swoje życie, będą wzbudzeni, aby panować z Chrystusem.

Te obydwie grupy wierzących należą do tych, którzy mają udział w pierwszym zmartwychwstaniu. Po tym wydarzeniu nie umrze już żaden z wierzących, a żaden z niewierzących nie pozostanie na ziemi, kiedy Chrystus rozpocznie swoje panowanie. Wielu jednak spośród tych, którzy narodzą się w czasie tysiącletniego królestwa, okaże się jako niewierzący. Choć z zewnątrz podporządkują się oni temu panowaniu, to po wypuszczeniu szatana z otchłani, zostaną oni zwiedzeni i wezmą udział w końcowej walce przeciwko Bogu i Jego świętym. Zniszczy ich ogień z nieba.

W tym momencie ciała wszystkich tych, którzy nie dali się uratować, zginą. Jednak zostaną oni jeszcze wzbudzeni, aby być osądzeni na podstawie swoich uczynków przed wielkim białym tronem i wrzuceni do jeziora ognistego. Następnie przeminą teraźniejsze niebo i teraźniejsza ziemia i nastanie nowe niebo i nowa ziemia (r. 21), gdzie pierwsze 8 wierszy opisuje wieczny stan. Od wiersza 9 do 22,5 Jan widzi nowe Jeruzalem – jako przedstawienie uwspaniałonego zgromadzenia podczas Tysiącletniego Królestwa.

Księga kończy się potrójną obietnicą „Spójrz, oto przychodzę wkrótce”: w wierszu 7, aby napomnieć wierzących do pozostania wiernymi; w wierszu 12, aby ich zachęcić do służenia Jemu; i w wierszu 20, abyśmy wszyscy zawołali z serca: „Amen, przyjdź, Panie Jezu!

Anise Behnam